

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.09.1996, sp. zn. 1 Tvno 194/96, ECLI:CZ:NS:1996:1.TVNO.194.1996.1

Číslo: 12/1997

Právní věta: Vrchní soud bez ohledu na to, že v trestní věci rozhoduje jako soud odvolací, je v případě rozhodování o návrhu na prodloužení vazby podle § 71 odst. 3 tr. ř. v postavení soudu prvního stupně a proti jeho rozhodnutí je proto přípustná stížnost.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.09.1996

Spisová značka: 1 Tvno 194/96

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vazba

Předpisy: 141/1961 Sb. § 71 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl stížnost obviněného V. P. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 8. 1996 sp. zn. 6 To 180/95.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením byl podle § 131 odst. 1 tr. ř. zamítnut návrh obviněného na opravu usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12. 1995 sp. zn. 6 To 180/95, jímž bylo rozhodnuto podle § 71 odst. 3 tr. ř. o prodloužení vazby V. P. do 31. 3. 1996. Obviněný v uvedeném usnesení navrhl opravu poučení o opravném prostředku, kde je nesprávně uvedeno, že stížnost proti němu není přípustná.

Uvedené usnesení, jímž byl zamítnut návrh obviněného na vydání opravného usnesení, nenabýlo právní moci, a to přesto, že obviněnému a jeho obhájci bylo doručeno dne 6. 8. 1996 a stížnost byla obviněným proti němu podána až dne 30. 8. 1996. Napadené usnesení totiž obsahuje nesprávné poučení o nepřípustnosti stížnosti proti němu a podle § 148 odst. 2 tr. ř. jako opožděná nemůže být zamítnuta stížnost, kterou oprávněná osoba podala opožděně jen proto, že se řídila nesprávným poučením, které jí bylo dáno při oznámení usnesení. Z uvedeného důvodu Nejvyšší soud předně rozhodl podle § 61 odst. 1 tr. ř. o povolení navrácení lhůty a poté z podnětu podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a zjistil, že stížnost není důvodná.

Vrchní soud v Praze správně v odůvodnění usnesení uvedl, že v daném případě nelze opravu usnesení provést, protože poučení o nepřipustnosti opravného prostředku je v souladu s tím, jak bylo usnesení vyhlášeno. Řešení této situace tedy není možné opravou vyhotovení usnesení postupem podle § 131 tr. ř., ale postupem podle § 61 tr. ř. o navrácení lhůty, podle kterého, zmešká-li obviněný nebo obhájce z důležitých důvodů lhůtu k podání opravného prostředku, povolí mu orgán, jemuž přísluší o opravném prostředku rozhodovat, navrácení lhůty. O navrácení lhůty je třeba požádat do tří dnů od pominutí překážky. Nebyl-li opravný prostředek ještě podán, je třeba jej se žádostí spojit. V daném případě obviněný zjistil nesprávnost poučení v napadeném usnesení na základě usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 1996 sp. zn. 1 Tvrno 166/96, které mu bylo doručeno dne 27. 8. 1996. Dne 28. 8. 1996 pak podal stížnost proti usnesení o zamítnutí návrhu na opravu usnesení (6 To 180/95 ze dne 1. 8. 1996), kterou ve smyslu § 59 odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud posoudil jako stížnost proti usnesení spojenou se žádostí o navrácení lhůty. Rozhodnutím o povolení navrácení lhůty tak došlo k nápravě pochybení vrchního soudu, spočívajícího v nesprávném poučení, protože obviněnému bylo umožněno v souladu se zákonem uplatnit jeho právo k podání stížnosti.

Tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu o navrácení lhůty a o zamítnutí podané stížnosti je řízení ohledně návrhu na opravu uvedeného usnesení skončeno.

Pro úplnost je třeba dodat, že Nejvyšší soud nepovažuje za správný názor vrchního soudu, že stížnost proti jeho usnesení ze dne 1. 8. 1996 sp. zn. 6 To 180/95 není přípustná. Vrchní soud tento svůj názor opírá o skutečnost, že v trestní věci obviněného rozhodoval v odvolacím řízení jako soud druhého stupně, a proto nepřipustnost stížnosti vyplývá ze znění § 141 odst. 2 tr. ř. V daném případě je však třeba vzít v úvahu, že návrh obviněného na opravu se týkal předchozího usnesení vrchního soudu ze dne 8. 10. 1995 sp. zn. 6 To 180/95, jímž byla podle § 71 odst. 3 tr. ř. prodloužena vazba obviněného do 31. 3. 1996. Příslušnost Vrchního soudu v Praze k tomuto rozhodnutí vyplývá přímo z uvedeného § 71 odst. 3 tr. ř. Vrchní soud bez ohledu na to, že v trestní věci rozhoduje jako soud odvolací, je v případě rozhodování o návrhu na prodloužení vazby podle § 71 odst. 3 tr. ř. v postavení soudu prvního stupně a proti jeho rozhodnutí je proto přípustná stížnost. Tento názor Nejvyššího soudu je v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR [Pl. ÚS 4/94](#) uveřejněným ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR roč. 1994 pod č. 46. Právě uvedený náleží konstatoval, že i v případě rozhodnutí o prodloužení vazby je právo na přezkoumání tohoto rozhodnutí, v důsledku čehož pak došlo k legislativní změně a příslušnost k rozhodnutí o návrhu na prodloužení vazby byla z Nejvyššího soudu přenesena na vrchní soud s tím, že Nejvyšší soud je příslušný k rozhodování o stížnosti proti takovému rozhodnutí.